

Віра Усик

СТРАТЕГІЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ: ВІД ПРОБЛЕМ ДО ПЕРСПЕКТИВ

Важливим елементом прискорення соціально-економічного розвитку України є ефективна державна інноваційна політика, яка здатна забезпечити реалізацію інноваційної моделі розвитку та сприяти сталому розвитку країни. В Україні задекларовано опанування такої політики, але реальних кроків зроблено замало. Метою статті є аналіз реалізації інноваційного потенціалу України та розроблення трансмісійного механізму його державного регулювання через Стратегію інноваційного розвитку. Під час викладу основного матеріалу було використано графічний метод, метод порівняння та індексний метод. У результаті проведеного дослідження було обґрунтовано необхідність удосконалення підходів до розробки системи державного регулювання та підтримки інноваційного розвитку України. Аналіз результатів стратегій інноваційного розвитку України дав змогу зробити висновок, що в Україні було реалізовано песимістичний сценарій інноваційного розвитку, хоча запропонована методика визначення індексу реалізації інноваційного потенціалу свідчить про позитивну тенденцію щодо реалізації інноваційного потенціалу. У розробленому трансмісійному механізмі державного регулювання інноваційного розвитку в Україні було визначено необхідні елементи Стратегії інноваційного розвитку. Теоретичне застосування результатів дослідження пов'язане зі структурою Стратегії інноваційного розвитку, а запропонована методика є варіантом практичного застосування.

Ключові слова: інноваційний розвиток, стратегія, інноваційна політика, індекс реалізації інноваційного потенціалу, трансмісійний механізм.

JEL: O31.

У глобалізованому світі інновації перетворилися на домінуючий фактор прогресу суспільства і підвищення конкурентоспроможності економіки, найбільш повного задоволення потреб, раціонального розподілу світового доходу. Рівень конкурентоспроможності кожної країни визначається спроможністю вітчизняних науково-інноваційних і виробничих структур здійснювати наукові відкриття й винаходи, генерувати якісні зрушення в економіці, протистояти технологічним загрозам і гідно презентувати себе на світовому ринку.

Теоретичне підґрунтя аналізованої проблеми пов'язане з відсутністю чіткого алгоритму створення Стратегії інноваційного розвитку. Необхідність її створення в нашій країні давно

Усик Віра Іванівна (uviva@ukr.net) канд. екон. наук; старший викладач кафедри макроекономіки та державного управління ДВНЗ "Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана"; сфера наукових інтересів: сектор малого і середнього бізнесу, інтелектуальний потенціал, інноваційний потенціал.

визнана на папері на законодавчому рівні, зокрема в "Стратегії економічного та соціального розвитку України «Шляхом європейської інтеграції» на 2004–2015 роки" та в проекті "Стратегії інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів".

Велика кількість змін у законодавстві, неефективність державного управління, невідповідна інфраструктура, відсутність стимулів, недосконалий механізм державно-приватного партнерства – це неповний перелік, що призвів до інноваційного розриву України з іншими розвинутими країнами світу.

Виходячи зі сказаного вище, основними **цільми** статті є аналіз реалізації інноваційного потенціалу України через створення інтегрального індексу, зіставлення закладених та наявних результатів інноваційного розвитку та створення трансмісійного механізму державного регулювання інноваційного потенціалу через Стратегію інноваційного розвитку.

Проблемні питання щодо формування інноваційної політики як на макро-, так мікрорівнях досліджували зарубіжні і вітчизняні науковці, зокрема: А.Амоша, В.Андрушків, В.Геєць, А.Даниленко, М.Жулинський, Н.Красноутська, Ю.Левенець, Е.Лібанова, О.Онищенко, Г.Румпф, В.Семиноженко, В.Тараненко, Л.Федулова, Н.Чухрай, О.Ястремська та ін.

Проблеми інноваційного розвитку та стратегії його реалізації на теренах ЄС є предметом постійних обговорень під час конференцій та круглих столів. Ми не заперечуємо той факт, що органи державної влади України цікавляться питаннями інноваційної політики (адже беззаперечним є те, що проводяться парламентські слухання, ухвалюються нові програми та стратегії розвитку), але, на жаль, складається практика, що стратегії інноваційного розвитку не мають ефективного завершення, як правило, створюються задовго до закінчення строків дії попередньої.

Тому й досі низка питань, пов'язаних із проблемами й особливостями розвитку вітчизняного ринку інновацій, не вичерпані, залишаються недостатньо дослідженими проблеми перспектив України у стратегічному інноваційному розвитку.

Можливості та напрями переходу національної економіки до інноваційної моделі розвитку залежать від наявного у країні інноваційного потенціалу, а активний розвиток інноваційного підприємництва у світі свідчить про те, що воно є важливим пріоритетом розвитку національної економіки, основою соціальної стабільності та своєрідним двигуном економічного розвитку. В сьогоденних умовах інновації – це єдиний спосіб вижити, оскільки бізнес стає чимдалі глобальнішим і конкурентнішим, слугує зміцненню ринкових позицій суб'єктів бізнесу, а отже, сприяє економічному піднесенню тих держав, що підтримують розвиток інноваційного підприємництва у своїй країні.

Нині інноваційні процеси в економіці України ще не набули вагомих масштабів (табл. 1), адже частка підприємств, що впроваджують інновації, стоїть на рівні 12-14% від загальної кількості підприємств, що менше в 3-4 рази, ніж в інноваційно розвинутих економіках. Інноваційну діяльність в Україні 2012 року здійснювало лише майже кожне п'яте підприємство (тобто 17,4%), тоді як частка інноваційно активних підприємств сягає 30-50% (у Німеччині – понад 70%, Люксембурзі – понад 60%, Бельгії, Португалії та Ірландії – понад 50%, в Угорщині, Литві та Болгарії – близько 30%, у Польщі – понад 25%). Частка реалізованої продукції інноваційними підприємствами становить останнім часом 3-5%.

Більшість дослідників інноваційного потенціалу наголошують на необхідності дотримання простоти в оцінюванні останнього. У зв'язку з цим пропонуємо використати показники, що наведені в табл. 1, і розрахувати на їх основі індекс реалізації інноваційного потенціалу України (I_I):

$$I_I = \frac{I_1 + I_2 + I_3}{3}, \quad (1),$$

де I_1 , I_2 , I_3 – нормалізовані значення таких показників: 1) питома вага підприємств, що займалися інноваціями, 2) частка реалізованої продукції інноваційними підприємствами, 3) питома вага промислових підприємств, що впроваджували інновації, %.

Таблиця 1

Інноваційна активність підприємств в Україні

Роки	Питома вага підприємств, що займалися інноваціями, %	Частка реалізованої продукції інноваційними підприємствами, %	Питома вага промислових підприємств, що впроваджували інновації, %
2000	18,0	6,8	14,8
2001	16,5	6,8	14,3
2002	18,0	7,0	14,6
2003	15,1	5,6	11,5
2004	13,7	5,8	10,0
2005	11,9	6,5	8,2
2006	11,2	6,7	10,0
2007	14,2	6,7	11,5
2008	13,0	5,9	10,8
2009	12,8	4,8	10,7
2010	13,8	3,8	11,5
2011	16,2	3,8	12,8
2012	17,4	3,3	13,6

Джерело: Статистичні дані України [Електронний ресурс] Державна служба статистики України. Доступний з: www.ukrstat.gov.ua.

З метою забезпечення співвідносності показників було використано таку формулу нормалізації:

$$\text{Нормалізоване значення показника} = \frac{\text{Фактичне значення} - \text{Мінімальне значення}}{\text{Максимальне значення} - \text{Мінімальне значення}}. \quad (2)$$

Мінімальне та максимальне значення усіх показників обиралися за даними аналізованих років, що наведені у табл. 1. Результати розрахунків наведено в табл. 2.

Таблиця 2

**Результат оцінювання реалізації інноваційного потенціалу
за запропонованою методикою**

Показ- ник	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
I_1	0,98	0,88	0,99	0,57	0,44	0,32	0,4	0,62	0,45	0,34	0,34	0,52	0,58

Джерело: складено автором.

Динаміка визначеного показника ілюстрована рис. 1.

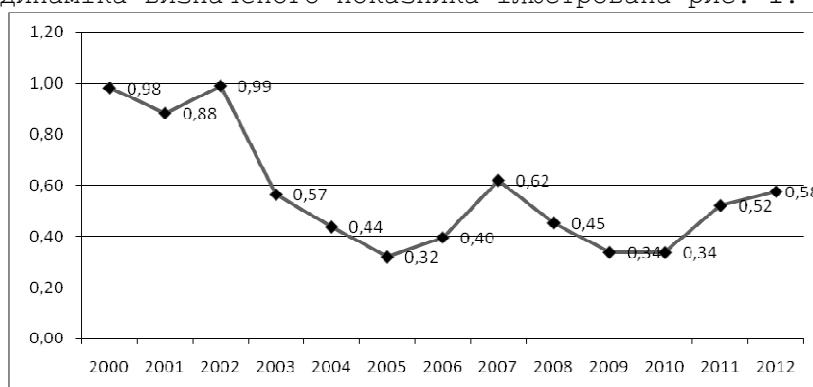

Рисунок 1. Динаміка інтегрального індексу реалізації інноваційного потенціалу в Україні

Джерело: складено автором.

Аналіз даних дає підстави зробити висновок, по-перше, про циклічність інноваційного розвитку в Україні, та, по-друге, про тенденцію покращення за останні два роки і повернення до показників докризового періоду.

Зазначимо, що в ЄС було проведено аналіз показників, дотичних до дослідницької сфери та інновацій ("Шкала інноваційного Союзу"). 25 показників було розподілено за трьома категоріями: "Умови" (людські ресурси, фінансова підтримка, привабливі дослідницькі системи), "Діяльність компаній" (рівень інноваційності європейських компаній) та "Результати" (вплив інноваційних досліджень на конкретні результати економіки) (Гармонізація..., 2011).

Цей європейський інноваційний індекс, який розраховується на основі системи індикаторів науково-технічного розвитку – Європейського інноваційного табло (ЄІТ) [European Innovation Scoreboard (EIS)] дозволяє, на думку експертів ЄС, об'єктивно оцінити рівень науково-технічного розвитку країн-учасниць Співтовариства.

Експериментальні розрахунки EIS для України за 2007 рік (Держстат України не збирає всю необхідну для розрахунків інформацію) дозволяють визначити місце нашої країни у рейтингу Європейського інноваційного табло (рис. 2).

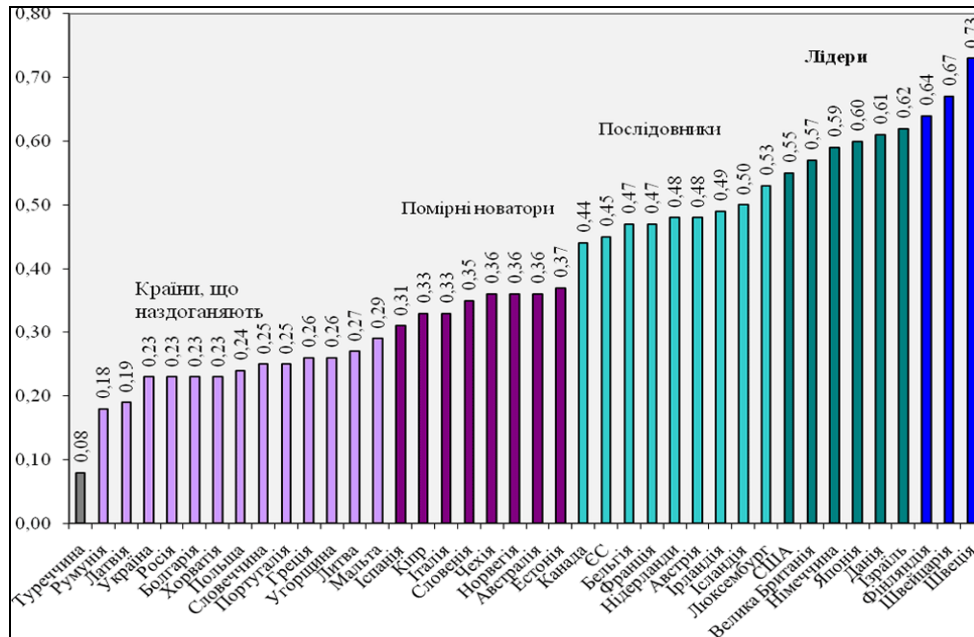

Рисунок 2. Місце України у рейтингу Європейського інноваційного тابل

Джерело: Інноваційна спроможність та технологічна готовність української економіки у міжнародних порівняннях [Електронний ресурс] / Український інститут науково-технічної і економічної інформації // Доступний з: http://www.uinte.kiev.ua/viewpage.php?page_id=432.

Україна знаходиться в останній за рівнем інновативності четвертій групі – "країни, що наздоганяють" зі значенням індексу 0,23. У порівнянні з іншими країнами ЄС відставання України становить: від "країн-лідерів" – приблизно у 3 рази (Швеція – 0,68), від "країн-послідовників" – у 2 рази (Велика Британія – 0,48), від країн "помірні інноватори" – 1,6 рази (Норвегія – 0,35)¹.

За результатами щорічного звіту Global Innovation Index 2013 року Україна опустилася з 63-го на 71-ше місце за рівнем розвитку інновацій. Всього дослідники оцінювали країни за 84 показниками, серед яких були простота відкриття нового бізнесу, податковий тиск, якість освіти, доступність мікрофінансування, обсяг угод із залученням венчурного капіталу і т.д. Україна зі значенням індексу 35,78 (за шкалою від 0 до 100) виявилася між Тунісом і Монголією (для порівняння: Молдова – на 45-му місці, Румунія і Польща – на 40-му і 49-му місцях відповідно, Росія, втративши одинадцять позицій, опинилася на 62-му місці, Грузія – на 73-му, Білорусь – на 77-му)².

¹ Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів [Електронний ресурс] / Офіційний сайт Міністерства економічного розвитку і торгівлі України. Доступний з: http://www.me.gov.ua/control/publish/article/info_boxes?art_id=138982&cat_id=138978.

² Україна потеряла восемь позиций в рейтинге стран по урону развитий инноваций [Электронный ресурс] / Корреспондент. Режим доступа:

Найвні дослідження діяльності українських підприємств демонструють комплекс проблем, що виникають при формуванні та реалізації ними стратегії інноваційного розвитку, зокрема, пов'язаних із невизначеністю результатів виконуваних робіт. На шляху переходу до моделі інноваційного розвитку існує багато невирішених питань, серед яких однією з головних є проблема державної підтримки інноваційного потенціалу. У програмних документах та реальних діях державної влади поки що не знайшли належного місця інноваційні чинники економічного зростання в Україні. Тому, хоча й вдається досягти економічного зростання, проте воно нестабільне, оскільки майже не пов'язане з інноваційним розвитком національної економіки і точно не зумовлено ним.

Розмови, дискусії, конференції, семінари, слухання і т.п. на рахунок інноваційного розвитку тривають не одне десятиріччя, але, на жаль, проблеми і досі залишаються невирішеними. За роки незалежності було ухвалено близько 500 норм, але жодна не була виконана, не доведена до кінця. На сьогодні створена розгалужена система нормативно-правових актів, що регулюють інноваційну сферу, але частина з них не працює, інша – є суперечливою. Законодавчі акти містять неточності у трактуванні базових теоретичних понять інноваційної сфери, окремі статті та підпункти є недосконалими та неузгодженими з іншими положеннями; не можна чітко визначити механізм контролю.

Останньою з прийнятих стратегій була "Стратегія економічного та соціального розвитку України "Шляхом європейської інтеграції" на 2004–2015 роки"³. У ній було передбачено три сценарії інноваційного розвитку – песимістичний, базовий та оптимістичний (табл. 3).

Таблиця 3

Сценарії інноваційного розвитку економіки України

Показник	Песимістичний	Базовий	Оптимістичний
Частка інноваційної продукції в промисловості	7-10	11-30	>30
Рівень інноваційної активності в промисловості	<18	18-40	>40
Частка промислових підприємств, що впроваджували інновації	<15	15-35	>35

Джерело: Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів [Електронний ресурс] / Офіційний сайт Міністерства економічного розвитку і торгівлі України. Доступний з: http://www.me.gov.ua/control/publish/article/info_boxes?art_id=138982&cat_id=138978.

<http://korrespondent.net/business/economics/1576153-ukraina-poteryala-vosem-pozicij-v-rejtinge-stran-po-urovnyu-razvitiya-innovacij>.

³ Указ Президента України від 28.04.2004 № 493/2004 "Про Стратегію економічного та соціального розвитку України "Шляхом європейської інтеграції" на 2004-2015" [Електронний ресурс] / Офіційний веб-портал Верховної ради України. Доступний з: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/493/2004>.

За даними табл. 1 та критеріями Стратегії, що наведені в табл. 3, можемо констатувати, що на сьогодні ми маємо результати песимістичного сценарію. Адже за останніми даними (станом на кінець 2012 року) частка реалізованої інноваційної продукції у загальному обсязі реалізованої промислової продукції становить 3,3%⁴; частка промислових підприємств, що впроваджували інновації, досягла 13,6%; рівень інноваційної активності у промисловості знаходиться на рівні 17,4%.

Згідно з цією ж стратегією передбачалося три етапи інноваційного розвитку України, де на останньому (2010–2015) мало б відбуватися закріплення позитивних тенденцій. Але вже у 2009 (не чекаючи етапу закріплення позитивних тенденцій, яких, на жаль, і не було досягнуто) була створена нова "Стратегія інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів"⁵ (з 2009 року існує лише проект цієї стратегії, що створений на виконання Постанови Верховної Ради України від 17 лютого 2009 р. № 965-VI "Про проведення парламентських слухань "Стратегія інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів").

У 2004 році, крім Стратегії, було ухвалено Постанову КМУ "Про затвердження Державної програми прогнозування науково-технічного та інноваційного розвитку на 2004–2006"⁶, мета якої зводилася до створення системи прогнозування науково-технічного та інноваційного розвитку та визначення пріоритетів розвитку. На це Уряд згідно з Постановою передбачав 2 млн грн, з яких 900 тис. було спрямовано на розробку довгострокового прогнозу, а 510 – на розробку сценаріїв розвитку, інше – на навчання і т.п.

Крім того, у того ж 2004 року було ухвалено дев'ять Законів України щодо інноваційної діяльності, близько 40 постанов Кабінету Міністрів України та розпоряджень міністерств, але це так і не сприяло розвитку інноваційної діяльності в Україні.

У 2005 році до Закону України "Про внесення змін до Закону України "Про державний бюджет України на 2005 рік" та інших законодавчих актів України" було внесено зміни з питань інноваційної діяльності, зокрема "Про інноваційну діяльність" та "Про спрощений режим інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків", яким було ліквідовано усі механізми стимулювання інноваційної діяльності.

У проекті нової Стратегії⁷ головною метою є забезпечити до 2020 року підвищення впливу інновацій у 1,5–2 рази порівняно з теперішнім часом. Розвинуті країни світу, на відміну

⁴ Статистичні дані України [Електронний ресурс] Державна служба статистики України. Доступний з: www.ukrstat.gov.ua.

⁵ Стратегія інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів.

⁶ Постанова Кабінету Міністрів України "Про затвердження Державної програми прогнозування науково-технологічного та інноваційного розвитку на 2004–2006 роки" від 25.08.2004 № 1086 [Електронний ресурс] / Офіційний веб-портал Верховної ради України. Доступний з: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1086-2004-%D0%BF>.

⁷ Стратегія інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів.

від України, визначаючи стратегічні напрями інноваційного розвитку, зазначають конкретні пріоритети. Так, наприклад, США, збільшуючи фінансування фундаментальної науки, планує скоротити за 10 років споживання нафти; Ізраїль – зосереджує зусилля на опрісненні морської води; деякі країни Європи планують "озеленити" економіку.

Одним із систематичних недоліків усіх програмних українських документів є те, що чітко не визначено, які ж функції повинні виконувати органи державної влади. Як правило, перелік органів державної влади, що здійснюють реалізацію інноваційної політики в Україні, є задовгим і, крім того, всі вони не мають спільної стратегії в цьому напрямі. Зазвичай заходи щодо розвитку інноваційної діяльності в основному зосереджені на реструктуризації центрального адміністративного апарату управління цими процесами і спрямовані на жорстку координацію цих робіт "з центру". Такий підхід скоріше характерний для планової соціалістичної економіки, ефективність якої в цілому відома. Як свідчить світовий досвід, національні стратегії інноваційного розвитку провідних країн світу спрямовані на створення сприятливих умов для інноваційної діяльності, принципів і механізмів державної підтримки цієї роботи, а не на створення центральних органів для їх жорсткої координації.

У проекті нової Стратегії⁸ автори наводять "оптимізовану схему управління науково-технологічним та інноваційним розвитком", але до неї знову ж таки включено десятки органів державного управління, які певною мірою реалізовуватимуть цілі інноваційної політики. А це знову безліч координаторів, керівників та розпорощення бюджетних коштів. Інноваційній системі потрібний єдиний державний лідер, наприклад, в особі, Агентства з науки та інновацій, а не розгалужена система міністерств, відомств, комітетів та інших структур.

Отже, на жаль, масштабні національні програми сприяння інноваційному розвитку мали обмежений позитивний вплив на ситуацію в економіці, одна з причин цього "полягає в тому, що вони не підтримуються конкретними інструментами політики, якими б ефективно управляли державні інститути, що відповідають за виконання завдань інноваційного розвитку" (Інноваційна політика..., 2011. С. 123).

Ознайомившись з національними стратегіями та планами розвитку у сфері досліджень та інновацій деяких країн ЄС (операційна програма "Інноваційна економіка" Польщі на 2007–2012 роки; Національна політика Чеської Республіки в галузі досліджень, розробок та інновацій на 2009–2015 роки; Рамкова програма інвестицій у науку та інновації на 2004–2014 роки Великої Британії; Національна стратегія у галузі науки, технологій та інновацій 2020 Австрії тощо) та з огляду на зазначене вище, спробуємо побудувати трансмісійний механізм державного регулювання інноваційного потенціалу через Стратегію інноваційного розвитку (рис. 3).

⁸ Там само.

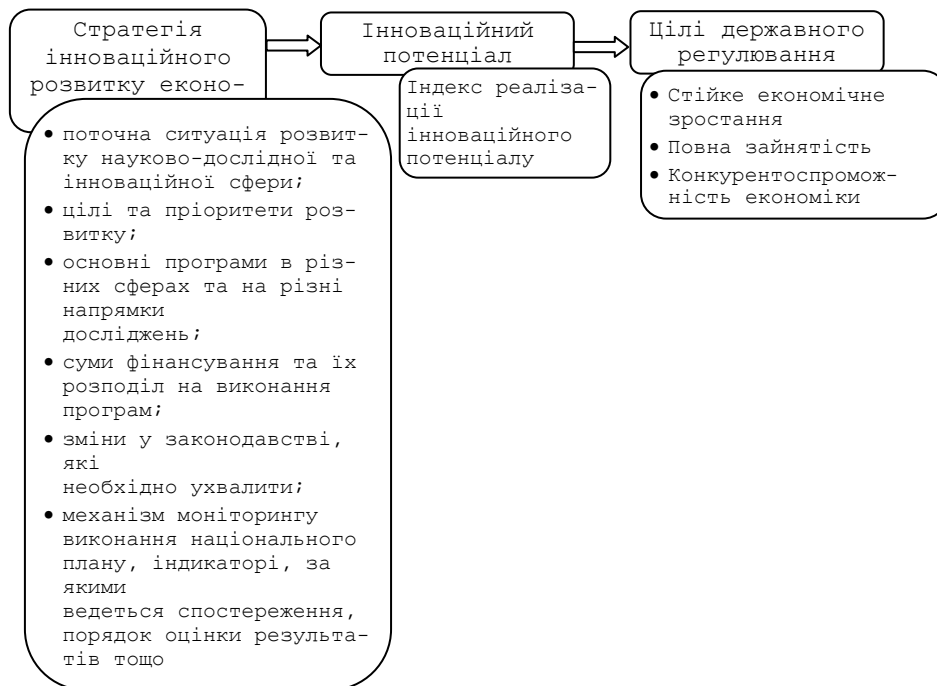

Рис. 3. Трансмисійний механізм державного регулювання інноваційного розвитку України

Джерело: складено автором.

Побудований трансмісійний механізм – це схематичне зображення зв'язку елементів Стратегії та цілей державного регулювання через інноваційний потенціал. Як видно з рисунка, наявність та виконання зазначених елементів Стратегії сприятиме високому рівню індексу реалізації інноваційного потенціалу, що у свою чергу забезпечить реалізацію основних цілей державного регулювання економіки.

Висновки та перспективи дослідження. Результати проведеного дослідження дають підстави для таких висновків:

- інноваційна активність підприємств та рівень упровадженості інновацій останнім часом має тенденцію до підвищення, тоді як частка реалізованої продукції такими підприємствами знижується;

- запропонована методика визначення інноваційного потенціалу показала, що реалізація останнього здійснюється в Україні циклічно; з 2010 року індекс реалізації інноваційного потенціалу має тенденцію до підвищення і становить наразі 0,58 (що ідентично рівню 2003 року);

- нормативно-правова база щодо інноваційного розвитку і Стратегія інноваційного розвитку, зокрема, має обмежений позитивний вплив на ситуацію в економіці і містить багато неточностей і суперечностей;

- розроблений трансмісійний механізм державного регулювання інноваційного потенціалу через Стратегію інноваційного

розвитку показує систему певних каналів, які є ланцюгами змінних, якими передається імпульс змін, і має таку схему:

елементи стратегії інноваційного розвитку → інноваційний потенціал → цілі державного регулювання.

Вважаємо, що для інноваційного розвитку України необхідно забезпечити збереження та реалізація інтелектуального потенціалу; впроваджувати сприятливу фінансову, кредитну, податкову та митну політику; забезпечити страхування інноваційних ризиків державою; створити єдину правову базу щодо інноваційного розвитку, в т.ч. охорони інтелектуальної власності; забезпечити тісну співпрацю між бізнесом і наукою та ефективне функціонування інноваційної інфраструктури і т.д. Варто доопрацювати та створити деякі нові для інноваційного розвитку закони, імплементувавши європейські норми, забезпечити виконання цих та інших нормативно-правових актів, їхню фінансову підтримку, створити належну інфраструктуру, активізувати сектор малого та середнього бізнесу, створивши систему стимулів і заохочень для учасників інноваційного процесу. Стратегія ж інноваційного розвитку України повинна бути простою й зрозумілою, з чіткими й реальними пріоритетними напрямками розвитку, які справді можливо реалізувати за відповідний період. Для цього варто дещо запозичити зі світової практики, апробувати, вести моніторинг змін, гармонізувати; необхідно чітко сформулювати цілі, визначити ресурсне забезпечення їхнього досягнення та відповідальних за конкретну діяльність; усунути дублювання, суперечності в законах, програмах, у роботі органів державної влади та інших органах, які забезпечують реалізацію інноваційної політики.

Перспективи подальших досліджень у цьому напрямі будуть спрямовані на розроблення ефективних механізмів реалізації державної інноваційної політики, на пошук нових форм та методів стимулювання інноваційного розвитку та створення удосконаленої методики розрахунку реалізації інноваційного потенціалу в Україні.

Література

Гармонізація та синхронізація європейських та українських інноваційних програм (2011). – Harmonisation and Synchronisation of European and Ukrainian Innovation Programmes: міжнародний науково-практичний семінар, Київ, червень / редкол.: Смертенко П.С. та ін.

Інноваційна політика: Європейський досвід та рекомендації для України (2011) К.: Фенікс. (Проект ЄС "Вдосконалення стратегій, політики та регулювання інновацій в Україні"). Т. 1: Ключові особливості інноваційної політики в якості основи для розробки заходів сприяння інноваціям, що спрямовують Україну до заснованої на знаннях конкурентоспроможної економіки – порівняння ситуації в ЄС і Україні: аналіт. матеріали, засновані на результатах проекту "Вдосконалення стратегій, політик та регулювання інновацій в

Україні" EuropeAid/127694/C/ SER/UA): Київ, жовт. 2011 р. / ред.
Г.Румф, Дж.Строгилопулос, І.Єгоров. 213 с.

THE STRATEGY OF UKRAINE'S INNOVATION BASED DEVELOPMENT: FROM PROBLEMS TO PROSPECTS

Vira Usyk

Author affiliation: PhD in Economics, Senior Lecturer, The Chair of Macroeconomics and State Management; Kyiv National Economic University; .An important element in accelerating Ukraine's socio-economic development is an efficient innovation policy, which can ensure the implementation of an innovative model of development and promote sustainable development. This policy is declared in Ukraine, but real steps have not done enough. Email: uviva@ukr.net.

The purpose of the article is to analyze the innovation potential of Ukraine and development of the transmission mechanism of state regulation through a strategy of innovation. During the presentation of the basic material, graphical, comparison and index methods were used. The result of the study is the necessity of improving the approaches to government regulation and support of Ukraine's innovative development. Analysis of the strategies for Ukraine's innovation development make it possible to conclude that Ukraine was implemented pessimistic innovative development, although the proposed the method of determining the index of innovative capacity shows a positive trend in the innovation potential. The developed transmission mechanism of the state regulation of Ukraine innovation development defines the necessary elements of the Strategy innovation development. Theoretical application of the research's results is related to the structure of innovation development strategy, and the presented technique is a variant of its application.

Keywords: innovation development, strategy, innovation policy, index of the realization of innovation potential, transmission mechanism.

JEL: O31.